

10) Čas na sprosté slovo

Venku mrzlo až praštělo. Sir Michael zkrátil výcvikové hodiny na koních a místo nich zařadil výuku tance. Poslové opět vyrazili do světa, aby pozvali hosty na tradiční ples, který pořádala rytířská škola každý rok. Největší potíže při tanci měl Janek. Pletly se mu kroky, vždycky se otáčel opačně než ostatní a spolužáci se mu opět začali pošklebovat.

„Křupanům z Bahňákova se musí říkat, zda se otáčíme k leknínu nebo k rákosu, protože levou a pravou stranu si pletou.“

„Možná si myslej, že tancovat je stejný jako šlapat bláto.“

„A úklonu maj natrénovanou ze sbírání brambor.“

Janek zatnul zuby a snažil se zapamatovat taneční figury. Stejně mi tyhle hlouposti k ničemu nebudou, myslel si v duchu a opět zakopl o vlastní nohu. Dokonce i Rostislav nad ním otáčel oči v sloup.

„Až budeš tančit na královském dvoře, nemůžeš vypadat jako nemehlo,“ ukazoval Jankovi správné kroky.

„Co bych asi tak dělal na královském dvoře?“ otráveně vrčel Janek. Mnohem raději by střílel z luku nebo trénoval soubojové techniky. Zazlíval siru Michaelovi, že tolik času věnuje nácviku neúčinného trdlování.

„Poslouchejte, pánové!“ přiběhl se svitkem v ruce mezi spolužáky princ Pavel. „Píše mi moje sestra princezna Anežka, že se vrací z francouzské školy domů a hodlá navštívit náš ples s několika dvorními dámami a přítelkyněmi.“

„Bezva. Rád se s ní seznámím,“ mnul si ruce Bonifác, který tančil nejlépe.

Rostislav drcnul loktem do Janka: „No vidíš! Přece si neuděláš ostudu před princeznou.“

„Dej pokoj!“ ohnal se po něm Janek a mračil se ještě víc než předtím. Služebné a kuchařky, které rytířům pomáhaly při nácvičku tanečních figur, se chichotaly do dlaní.

Náhle se na chodbě ozvaly vzrušené hlasy. Do taneční síně vtrhl chlapík zabalený v kožešinách s krvavým šrámem na tváři. „Zdravím vás, sire Michaeli. Máme potíže.“

„Stalo se něco?“ učitel prudkým gestem zarazil hudbu. Všichni zpozorněli.

„U jedlového lesa nás přepadli lapkové, zabili čtyři muže, mého bratra těžce zranili a mě omráčili. Když jsem se probral, vozy i s dobyt看em byly pryč.“

„Kdy se to stalo? A kolik těch lupičů bylo?“

„Těžko říct,“ bezradně rozhodil muž rukama, „nejmíň osm. Byli dobře vyzbrojení a s mečem to uměli zatraceně dobře. Přepadli nás po ránu, krátce poté, co jsme opustili Vrchlíkov.“

„Co na to baron?“

„Poslal tři muže, aby tu bandu sledovali, ale jestli zamíří na hrad loupeživého rytíře Slavoboje a dostanou se za soutěsku, je náš dobytek i veškeré jídlo ztraceno.“

„Do háje! Zrovna teď! Přece hosti na plese nebudou louskat cvrčky!“ Dlužno říci, že učitel místo slova „háje“ použil úplně jiné slovo.

„Ale sire Michaeli,“ tiše ho napomenula kuchařka Anděla, „máte jít žákům příkladem a ne používat sprostá slova.“

„Když si představím, že místo opečeného selátka nabídnu vznešeným dámám a hostům křížaly, dělá se mi černo před očima. A to je čas na sprosté slovo!“

Učitel se několikrát zhluboka nadechl a potom přikázal: „Všichni rytíři v zimním vybavení a lehké zbroji ať jsou do půl hodiny připraveni k odjezdu. Pokusíme se ty lupiče dohnat, než vjedou do soutěsky, a bez milosti je zlikvidovat. Ať mě čert vezme, jestli Slavoboj bude tloustnout z kradeného dobytka!“

Rytíři vyjeli ostrým tempem, ale čas od času museli zvolnit, aby nevyčerpali koně. V jedné takové chvíli si Janek s Rostislavem všimli, že se k nim připojil jezdec v kožešinové čapce.

„Čau kluci,“ mrkl na ně, když zpomalili, aby si ho mohli prohlédnout.

„Andy? Kde se tu bereš?“

„Pozvali mě na ples. Ale vidím, že je tu veslo už dneska.“

„Koukám, že taky nemůžeš chybět u žádné zábavy, co?“ rýpl si Rostislav.

„Akorát je škoda, že je nedohoníte,“ vzdychl Andy a tázavě se zadíval na Janka.

„Teď se nemůžeme ztratit, vypadali bychom jako zbabělci,“ odpověděl na nevyslovenou otázku, proč ještě nepřivolal bleskové koně.

„Tuhle drobnost klidně zařídím,“ pobídl Andy svého koně a mladí rytíři sledovali, jak hovoří se sirem Michelelem.

„Janku! Rostislave!“ zavolal je učitel. „Vy dva doprovodíte našeho hosta zpátky do školy. A nikde se neloudejte, ať nenastydne.“

Jakmile se jim spolužáci ztratili z očí, dotkli se Janek i Rostislav svých

dlaní. Sluneční vítr i Divoká bouře se snimi radostně uvítali. Andy se stejně jako minule vyhoupl na koně za Janka. Za okamžik už spatřili tři vozy, stádo i lupiče. Bylo jasné, že za pár minut dorazí loupeživá banda k soutěsce, kde se snadno ubrání proti jakékoliv přesile.

„Mohli bychom jim rozehnat stádo,“ navrhl Janek.

„Nebo nějakým způsobem poškodit vozy,“ hledal další možnosti Rostislav.

„A co třeba zatarasit soutěsku?“ Andy mířil ukazováčkem k velkému kameni na skále.

„Dobrej nápad!“ pobídl Janek bleskového oře novým směrem.

Všichni tři se opřeli do viklajícího se balvanu, ale ani spojenými silami ho nevychýlili správným směrem.

„Co říkáš má krásná Divoká bouře? Dokázala bys nám pomoci?“ oslovil svou modrou kobytku Rostislav.

„Zkusím to,“ odpověděla, „ale uhněte mi z cesty.“ Postavila se zadkem k balvanu a prudce uhodila zadními kopyty do skály. Kolem se modře zajiskřilo a balvan se s mohutným rachotem zřítil dolů.

„Paráda!“ vydechl Janek, když se usadil prach. „Líp už se to povést nemohlo.“

Zůstali na skále a škodolibě pozorovali zlostné pobíhání lupičů, když zjistili, že cesta soutěskou není možná. Otočili stádo a vyrazili po cestě zpět. Zakrátko se setkali s baronovými muži i našťvanými mladými rytíři, a protože se lupiči odmítali vzdát, nevyvázli ze soubojů živí.

Janek, Andy a Rostislav si museli pospíšet, aby do školního areálu dorazili dřív než se vrátí zbytek skupiny.

Školní ples se báječně vydařil. Když se vedle princezny Anežky objevila zlatovlasá kráska v modrých šatech, Jankovi i Rostislavovi údivem spadla brada. „Ale to je přece... to je přece... Andy!“

„Myslel jsem, že ji znáte,“ přitočil se k nim princ Pavel. „Slečna Andrea je dcerou barona z Vrchlíkova. A je velkou kamarádkou mojí sestry.“

Nakonec byl Janek rád, že se naučil aspoň trochu tančit.

„Šlápl jsem jí na nohu jen jednou,“ pochlubil se Rostislavovi.

„Víš, nějak se s tím nemůžu smířit,“ posteskl si Jankův nejlepší kamarád, „takovej bezva kluk a ona se z něj nakonec vyklube holka. Ach jo.“

© *Ilka Pacovská (2016)*